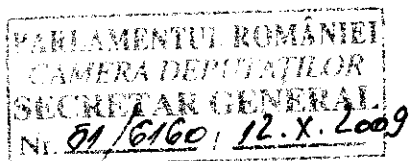

Plx 369/2009

G U V E R N U L R O M Â N I E I
DEPARTAMENTUL PENTRU RELAȚIA CU PARLAMENTUL

București, Piața Victoriei nr.1, Telefon: 021 316 36 77, Fax: 021 316 36 52

București, 09.10.2009
Nr. 7074/DRP

STIMATE DOMNULE SECRETAR GENERAL,

Vă transmitem, alăturat, punctele de vedere ale Guvernului referitoare la:

1. Propunerea legislativă intitulată „*Lege privind modificarea și completarea Legii nr. 188/2000, privind executorii judecătorești*”, inițiată de domnul deputat Mircea Grosaru – Grupul parlamentar al Minorităților Naționale (PI-x. 367/2009);
2. Propunerea legislativă intitulată „*Lege pentru completarea Legii nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor*”, inițiată de domnii senatori Dan Voiculescu, Mircea Geoană, Ion Toma și Viorel Arcaș – PC, PSD (PI-x. 369/2009);
3. Propunerea legislativă intitulată „*Lege privind organizarea și funcționarea Comisiei Naționale a României pentru UNESCO*”, inițiată de 11 parlamentari – PD-L, PSD, PNL, UDMR, Grupul parlamentar al Minorităților Naționale (PI-x. 366/2009);
4. Propunerea legislativă intitulată „*Lege pentru completarea Articolului 170 din Legea învățământului nr. 84/1995*”, inițiată de domnul senator Laurențiu Florian Coca – PSD (PI-x. 371/2009);
5. Propunerea legislativă intitulată „*Lege pentru modificarea și completarea Legii nr. 550/2004 privind organizarea și funcționarea Jandarmeriei Române*”, inițiată de domnii deputați Gabriel Andronache și Daniel Buda – PD-L (PI-x. 378/2009);

6. Propunerea legislativă intitulată „Lege privind înființarea, organizarea și funcționarea instanțelor pentru soluționarea litigiilor de muncă și asigurări sociale”, inițiată de doamna deputat Alina-Ștefania Gorghiu și domnii deputați Teodor Atanasiu, Dan-Ștefan Motreanu, Bogdan Olteanu și Mihai Alexandru Voicu – PNL (PI-x. 379/2009).

Cu stimă,

h **MINISTRU INTERIMAR PENTRU RELAȚIA CU PARLAMENTUL**

SORINA LUMINIȚA PLACINTĂ

**DOMNULUI GHEORGHE BARBU,
SECRETARUL GENERAL AL CAMEREI DEPUTAȚILOR**

GUVERNUL ROMÂNIEI
PRIMUL – MINISTRU

NR. 2399 /DP SG
DATA 2209 2009

Doamnă președinte,

În conformitate cu prevederile art. 111 alin. (1) din Constituție, Guvernul României formulează următorul

PUNCT DE VEDERE

referitor la propunerea legislativă intitulată „*Lege pentru completarea Legii nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor*”, inițiată de domnii senatori Dan Voiculescu, Mircea Geoană, Ion Toma și Viorel Arcaș – PC, PSD (Pl-x. 369/2009).

I. Principalele reglementări

Propunerea legislativă are ca obiect de reglementare completarea *Legii nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare*, în sensul introducerii unui al treilea caz de suspendare din funcție pentru 3 luni, numai pentru procuror, în cazul în care a emis, pe parcursul unui an calendaristic, trei soluții de trimitere în judecată, soluționate de către instanțele judecătorești cu hotărâri definitive și irevocabile de achitare.

Totodată, se propune eliberarea din funcție a procurorului în situația în care, după ce a fost suspendat de două ori, pentru motivele arătate, sunt întrunite condițiile pentru o nouă suspendare.

II. Observații

1. Suspendarea din funcție și încetarea funcției de judecător și procuror sunt prevăzute în Titlul II Capitolul VII din *Legea nr. 303/2004*. Cazurile de suspendare din funcție a magistratului sunt determinate fie de punerea în mișcare a acțiunii penale, fie de o boală psihică, constatată printr-un raport de expertiză de specialitate, suspendarea din funcție fiind dispusă de către Consiliul Superior al Magistraturii pe perioada recomandată de comisia medicală de specialitate, numită în condițiile art. 14 alin. (2) lit. e) din lege.

Astfel, potrivit art. 62 alin. (1) din *Legea nr. 303/2004*:

„(1) Judecătorul sau procurorul este suspendat din funcție în următoarele cazuri:

a) când a fost pusă în mișcare acțiunea penală împotriva sa prin ordonanță sau rechizitoriu;

b) când suferă de o boală psihică, care îl împiedică să-și exercite funcția în mod corespunzător”.

Inițiatorii propunerii legislative au în vedere, în situația propusă de suspendare din funcție a procurorului, pronunțarea de către instanțele judecătorești, pe parcursul unui an calendaristic, a trei hotărâri definitive de achitare a inculpatului. Or, pronunțarea de către instanțele judecătorești a trei hotărâri definitive prin care au dispus achitarea inculpaților nu presupune în mod automat o conduită culpabilă din partea procurorului care a dispus trimiterea în judecată.

Activitatea de urmărire penală reprezintă o fază distinctă a procesului penal, ce are ca obiect strângerea de probe necesare pentru stabilirea existenței infracțiunilor și pentru identificarea făptuitorilor. Scopul urmăririi penale se realizează prin activitatea de descoperire a faptelor penale, de identificare a făptuitorilor și de stabilire prin probe a vinovăției, activitate deosebit de complexă, ce presupune implicarea și participarea activă a mai multor subiecți: procurorul, organele de cercetare penală, experții, martorii și interpreții.

Activitatea procurorului în cursul urmăririi penale are la bază, în egală măsură, principiile constituționale și garanțiile procesuale. Astfel, *Constituția României, republicată*, stabilește, la art. 131, rolul Ministerului Public și, la art. 132, statutul procurorilor.

Potrivit art. 131 din legea fundamentală, Ministerul Public *„reprezintă interesele generale ale societății și apără ordinea de drept,*

precum și drepturile și libertățile cetățenilor” și „își exercită atribuțiile prin procurori constituiți în parchete, în condițiile legii”.

În conformitate cu prevederile art. 132 alin. (1), procurorii își desfășoară activitatea pe baza principiilor legalității, imparțialității și controlului ierarhic, fapt de natură să asigure respectarea garanțiilor procesuale. De altfel, însuși principiul subordonării ierarhice în efectuarea actelor de urmărire penală reprezintă o garanție pentru legalitatea fazei de urmărire penală.

Procurorul este un reprezentant al autorității publice, iar buna sa credință în exercitarea atribuțiilor date de lege în competența sa este prezumată. Mai mult decât atât, legea procesual penală oferă toate garanțiile procesuale necesare, prevăzând că împotriva actelor procurorului se poate exercita cel puțin o cale de atac în fața instanței. Totodată, precizăm că instanța de judecată este suverană să decidă asupra modului de soluționare a cauzei, având în vedere faptul că instanța verifică întreaga activitate procesuală desfășurată de către ceilalți subiecți implicați, atât în faza de urmărire penală, cât și pe parcursul judecării cauzei.

Conform principiului separării funcțiilor judiciare, procurorul îndeplinește funcția de urmărire penală, iar instanța funcția de judecată, principiu reflectat în împărțirea procesului penal în 3 faze distincte: urmărirea penală, judecata și punerea în executare a hotărârilor penale.

Astfel, întreaga construcție a procesului penal în România are în vedere ca soluția finală să fie dată în urma cercetării cauzei sub toate aspectele și respectându-se prezumția de nevinovăție până la condamnarea definitivă.

În faza prealabilă judecării, se dă în competența organului de urmărire penală, respectiv procurorului, obligația de a efectua actele necesare urmăririi penale și de a finaliza urmărirea penală, în funcție de elementele dosarului, fie prin soluții de netrimitere în judecată, fie printr-o soluție de trimitere în judecată. Indiferent de soluția pronunțată de procuror, în această fază a procesului penal soluția este cenzurată de instanța de judecată, fie prin posibilitatea atacării ei în baza art. 278¹ din *Codul de procedură penală* (în cazul soluțiilor de netrimitere în judecată), fie prin însuși procesul de judecată (în cazul întocmirii rechizitoriului și trimiterii în instanță a cauzei). În faza de judecată, soluția pronunțată de instanță este și aceasta, în anumite cazuri și condiții, cenzurată de către instanțele superioare, prin intermediul promovării căilor de atac.

În toată această construcție juridică sunt respectate principiile esențiale și fundamentale ale procesului penal, în special cel al aflării adevărului și cel al respectării prezumției de nevinovăție a persoanei dedusă judecății, până la pronunțarea unei hotărâri definitive de condamnare. Fiecare dintre organele judiciare implicate acționează potrivit legii și în conformitate cu aceasta, sancționarea unei soluții pronunțate de un organ judiciar prin desființarea acesteia de către organul judiciar superior constituind o formă firească a mecanismului de îndeplinire a actului de justiție.

Pe cale de consecință, considerăm că nu se poate stabili în mod obiectiv legătura de cauzalitate între pronunțarea unei soluții de achitare de către instanța de judecată și modul în care și-a exercitat atribuțiile procurorul care a dispus trimiterea în judecată în acea cauză.

Mai mult decât atât, faptul de a presupune că o soluție de achitare, pronunțată de către instanța de judecată, este rezultatul incompetenței profesionale a procurorului ar putea fi de natură a inhiba organele judiciare în aplicarea corectă și fermă a prevederilor legale, mai ales în cazurile în care s-ar impune soluții de achitare, știind că o astfel de soluție determină, automat, tragerea la răspundere, în temeiul reglementărilor de drept comun, a celorlalți magistrați care și-au îndeplinit competențele prevăzute de lege.

2. În ceea ce privește propunerea de completare a art. 65 alin. (1) din *Legea nr. 303/2004*, cu o nouă literă, **lit. j)**, considerăm că o asemenea soluție legislativă este lipsită de fundament în măsura în care nu se demonstrează conduita culpabilă a procurorului, cu atât mai mult cu cât, potrivit art. 65 alin. (1) lit. d), judecătorii și procurorii sunt eliberați din funcție pentru incapacitate profesională. Este evident că textul menționat reglementează acest caz de eliberare din funcție, nediscriminatoriu, fiind aplicabil deopotrivă judecătorilor și procurorilor. De asemenea, aplicarea lui presupune, în mod obligatoriu, probarea împrejurării că magistratul se află în „*incapacitate profesională*”.

Totodată, în Titlul IV Capitolul I din *Legea nr. 303/2004* sunt stabilite regulile generale aplicabile în cazul răspunderii judecătorilor sau procurorilor. Aceștia răspund, în condițiile legii, pentru prejudiciile cauzate prin erori judiciare, ceea ce nu înlătură răspunderea judecătorilor sau procurorilor care și-au exercitat funcția cu rea – credință sau cu gravă neglijență.

Astfel, potrivit art. 99 din lege, constituie abateri disciplinare:

- nerespectarea secretului deliberării sau a confidențialității lucrărilor care au acest caracter;
- nerespectarea în mod repetat și din motive imputabile a dispozițiilor legale privitoare la soluționarea cu celeritate a cauzelor;
- refuzul nejustificat de a primi la dosar cererile, concluziile, memoriile sau actele depuse de părțile din proces;
- refuzul nejustificat de a îndeplini o îndatorire de serviciu;
- exercitarea funcției, inclusiv nerespectarea normelor de procedură, cu rea-credință sau din gravă neglijență, dacă fapta nu constituie infracțiune;
- efectuarea cu întârziere a lucrărilor, din motive imputabile.

Totodată, potrivit prevederilor art. 100, una dintre sancțiunile disciplinare care se poate aplica judecătorilor și procurorilor, proporțional cu gravitatea abaterilor, este *excluderea din magistratură*.

III. Punctul de vedere al Guvernului

Având în vedere considerentele menționate, **Guvernul nu susține adoptarea acestei propuneri legislative în forma prezentată.**

Cu stimă,

Emil BOC

Doamnei deputat **Roberta Alma ANASTASE**

Președintele Camerei Deputaților